

Царибродъ. Позволихъ му. Мина се единъ или два дена, получавамъ отъ него писмо отъ Нпшъ, въ което казва: „азъ тръгнахъ ужъ за вреселя, но ще ви кажа сега, че азъ ви слушахъ 4 години въ фабриката и като бѣхъ всекога въ негъвѣстность, дойдохъ тукъ, и ако ми дадете възнаграждение за 4 години, и ако имате нужда отъ мене, добръ, ако ли не, азъ отивамъ при вуйка си.

Азъ имамъ братъ въ Одесса, отишълъ при него. Като получихъ писмото, прочетохъ го на майка му и тя ми каза: пиши на Кръстьо да не остава тамъ, не трѣбва да оставя България и непрѣменно трѣбва да го върнешъ. Писахъ на братата ми Никола: какво да правишъ, да върнешъ Кръстя. Въ сжщото врѣме писахъ и нему да се върне.

Подиръ 2 или 3 дена, получихъ едно писмо отъ него отъ Бѣлградъ, въ което ми писваше, че тамъ билъ скѣпъ животъ, не могълъ да остане дълго врѣме и още да му опрѣдѣлимъ заплатата, за да се завърне и работи въ фабриката ни. Послѣ му проводихъ единъ чекъ на наше име, — понеже нѣмаше разноси — да си дойде. Той не ми извѣсти и слѣдъ 20 дена писа ми едно писмо, което, ако се прочете, ще видите съдържанието му и т. н.

— Вий познавате ли се съ Ал. Карагюлева?

— Познавамъ се.

— Отъ кога?

— Когато на Алабинска улица държеше бакалница, тогава правеше алъшъ-веришъ отъ насъ.

— Нѣщо роднина ли сте?

— Не, просто алъшъ-веришъ правеше отъ насъ.

— Отъ послѣ съ него срѣщахте ли се нѣгдѣ?

— Ако го срѣзнахъ на улицата, а къщата му не знаехъ, но у насъ той дохожда единъ пжтъ, на скоро когато се жени.

— Слѣдъ като напустна бакалницата каква работа вършеше?

— Бѣше помощникъ на сѣдебния приставъ.

— Сетнѣ?

— Търговецъ ми се струва.

— Не чухте ли или не знаехте ли какъвъ търговецъ бѣше?

— Имаше фабрика за бира въ с. Петричъ.

— Не сте ли му ходили на гости въ Петричъ на фабриката?